

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 104/2022-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **LITIGIS – Centrum ochrany ľudských práv o. z.**, Jána Petrikovicha 5, Martin, IČO 50 088 670, zastúpeného advokátom Mgr. Pavlom Balážom, Pribinova 4, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 71/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 71/2019 **b o l o p o r u š e n é** právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Krajskému súdu v Bratislave **p r i k a z u j e**, aby v konaní sp. zn. 6 S 71/2019 konal bez zbytočných priet'ahov.
3. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **410,92 eur** a zaplatiť ich právnemu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Kancelárie Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „kancelária súdnej rady“) v konaniach vedených

pod sp. zn. KSR 173/2018, KSR 5/2019 a KSR 20/2019 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 71/2019 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 2 100 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 104/2022-11 z 2. marca 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a vo zvyšnej časti ju odmietol.

3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 30. októbra 2018 podal kancelárii súdnej rady žiadosť o sprístupnenie informácií, a to sprístupnenie konkrétneho rozhodnutia disciplinárneho senátu. Dňa 3. januára 2019 vydala kancelária súdnej rady rozhodnutie č. k. KSR 5/2019, ktorým žiadosti nevyhovela a požadovanú informáciu odmietla sprístupniť. Proti rozhodnutiu kancelárie súdnej rady podal sťažovateľ 18. januára 2019 odvolanie, o ktorom rozhodol vedúci kancelárie súdnej rady rozhodnutím č. k. KSR 20/2019 zo 4. februára 2019 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol.

4. Sťažovateľ podal 3. apríla 2019 na krajskom súde správnu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia kancelárie súdnej rady zo 4. februára 2019. Krajský súd 2. júla 2019 doručil sťažovateľovi vyjadrenie kancelárie súdnej rady. Následne v auguste 2019 doručil sťažovateľ krajskému súdu repliku k vyjadreniu kancelárie súdnej rady.

5. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na prístup k informáciám podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy. Podstatou jeho ústavnej sťažnosti je tvrdenie o ústavne neakceptovateľnej dĺžke konania vo veci slobodného prístupu k informáciám. Konanie o žiadosti sťažovateľa o sprístupnenie informácie kancelárii súdnej rady tak trvá viac ako 39 mesiacov. Krajský súd (ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.) ani po viac ako 30 mesiacoch od zaslania repliky nevykonal žiadny procesný úkon a viac ako po 34 mesiacoch od doručenia žaloby vo veci nerozhodol. Neprimeraná dĺžka napadnutého konania pred krajským súdom má podľa sťažovateľa za následok, že ani konanie pred kanceláriou súdnej rady nemôže naplniť požiadavku primeranosti.

6. Sťažovateľ poukazuje na to, že obsah základného práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je širší ako obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zakotveného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Konanie je potrebné posudzovať ako jeden celok, pričom v zmysle konštantnej rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) nemožno posudzovať administratívnu časť konania a súdne konanie izolovane. Sťažovateľ k tomu poukazuje na relevantnú judikatúru ESLP vo veci Perhács proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59327/19), ktorá sa týkala práve sprístupnenia informácie a v ktorej vystupovalo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako povinná osoba.

7. K namietanému porušeniu základného práva na slobodný prístup k informáciám sťažovateľ poukazuje na obsah základného práva podľa čl. 26 ústavy, ktoré ak nemá byť iba teoretické a iluzórne, musí sa uskutočniť aj konanie o sprístupnenie informácií v primeranej lehote, pretože po uplynutí určitého času už informácie strácajú význam a podstatu pre žiadateľa o sprístupnenie informácie. Dĺžka správneho aj súdneho konania v sťažovateľovom prípade zasiahla podľa jeho názoru do podstaty základného práva na informácie.

II.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

8. Predseda krajského súdu v podaní doručenom ústavnému súdu 21. marca 2022 vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania a priložil vyjadrenie predsedu senátu 6S, na ktoré z hľadiska vecnej stránky sťažnosti odkázal. Predseda senátu k ústavnej sťažnosti uviedol, že žaloba bola podaná na krajskom súde 3. apríla 2019. Výzva krajského súdu z 30. apríla 2019 na vyjadrenie k žalobe a zaslanie administratívneho spisu bola žalovanému – kancelárii súdnej rady doručená 24. mája 2019. Krajský súd tiež výzvou z 30. apríla 2019 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý bol zaplatený 29. mája 2019. Vyjadrenie žalovaného a administratívny spis boli krajskému súdu doručené 24. júna 2019. Dňa 2. júla 2019 zaslal krajský súd sťažovateľovi vyjadrenie žalovaného k žalobe. Replika sťažovateľa bola krajskému súdu doručená 6. augusta 2019. Vec bola pôvodne pridelená zákonnej sudkyňi, ktorá sa ku koncu februára 2021 vzdala funkcie sudcu. Ďalšie procesné úkony, a to prejednanie a rozhodnutie vo veci, neboli vykonané z dôvodu neúplného zloženia senátu 6S od marca 2021. Spis bol 8. decembra 2021 pridelený novej zákonnej sudkyňi. Predseda senátu tiež poukázal na dlhodobo preťažené oddelenie 6S krajského súdu.

9. V rámci repliky sťažovateľ v podaní doručenom ústavnému súdu 12. apríla 2022 uviedol, že krajský súd sa vôbec nevyjadril k podstate ústavnej sťažnosti, teda k otázke, či je sťažnosť sťažovateľa dôvodná alebo nie. Vyjadrenie súdu je iba sumárom vykonaných úkonov v rámci napadnutého konania a nijako nesmeruje k relevantným kritériám, ktoré sa majú preskúmať v rámci konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa (skutková a právna zložitost', správanie sťažovateľa a správanie súdu). Sťažovateľ z uvedeného dôvodu zastáva názor, že skutočnosti, ku ktorým sa krajský súd nevyjadril, je možné považovať medzi stranami konania za nesporné. Za nesporné pre posúdenie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti považuje teda sťažovateľ skutočnosti, že krajský súd bol nečinný, čím porušil označené práva sťažovateľa, v preskúmvanej veci nejde o skutkovo či právne zložitú vec, správanie sťažovateľa nemalo a ani nemohlo mať dopad na celkovú dĺžku napadnutého konania a právo sťažovateľa na požadované primerané finančné zadosťučinenie. Sťažovateľ tiež poukázal na závery nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 518/2021 v obdobnej veci, z ktorých podľa sťažovateľa vyplýva, že konanie o sprístupnenie informácie má mať prioritný význam a neprimeraná dĺžka takéhoto konania spôsobuje aj zásah do práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy.

10. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie, či postupom krajského súdu v napadnutom konaní o slobodnom prístupe k informáciám došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na informácie zaručeného v čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich neprimeranú dĺžku konania vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (napr. IV. ÚS 221/04). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

13. Pri posudzovaní otázky primeranosti dĺžky konania ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

14. Pokiaľ ide o prvé kritérium, t. j. faktickú a právnu zložitnosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je správna žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy vo veci sprístupnenia špecifikovaných informácií podaná podľa prvej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku. Vec sťažovateľa nemožno hodnotiť po právnej stránke ako zložitú, pretože tento typ konania je regulovaný pomerne podrobnou právnou úpravou a tiež príslušnou judikatúrou. Vec podľa názoru ústavného súdu nevykazuje ani skutkovú zložitnosť, keďže skutkový stav je v podstate ustálený už v administratívnom konaní a nevyžaduje si komplikované dokazovanie, lebo správny súd nie je súdom skutkovým a jeho úlohou je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy.

15. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri posudzovaní dĺžky konania. V správaní sťažovateľa neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by

vplývali na dĺžku napadnutého konania. Sťažovateľovi možno iba vytknúť pasivitu v tom, že sa o priebeh konania po celú dobu nezaujímal a pred podaním ústavnej sťažnosti nevyužil jednoduché a prístupné prostriedky (napr. sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní predsedovi všeobecného súdu), ktoré mohli viesť k tomu, aby v jeho veci krajský súd konal a rozhodol.

16. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v napadnutom konaní. Z preskúmania chronológie úkonov vyplývajúcich z tvrdení sťažovateľa uvedených v ústavnej sťažnosti a predložených krajským súdom vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti, ktoré (pokiaľ ide o jednotlivé úkony krajského súdu) spolu korešpondujú, a preto ich ústavný súd považoval za preukázané, vyplynuli pre ústavný súd zistenia, ktoré svedčia o dlhšom období nečinnosti krajského súdu v rámci napadnutého konania. Od doručenia repliky 6. augusta 2019 bol krajský súd vo veci úplne nečinný (takmer dva a pol roka).

17. Argumentáciu krajského súdu o dlhodobej značnej pracovnej vyťaženi a ťaživej situácii nemohol ústavný súd, poukazujúc na svoju štandardnú judikatúru (napr. I. ÚS 38/03, III. ÚS 155/2010), uznať, pretože námietka neprimeraného zaťaženia pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

18. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti odkázal aj na judikatúru ESLP (rozsudok vo veci Balogh a ďalší proti Slovenskej republike z 31. augusta 2018), na základe ktorej žiada posúdiť napadnuté konanie pred krajským súdom a predchádzajúce administratívne konania vedené kanceláriou súdnej rady ako jeden celok. Konštrukcia ústavnej sťažnosti zo strany sťažovateľa (napáda všetky fázy konania, označil ako porušovateľov všetky dotknuté orgány a žiada preskúmať celkovú dĺžku konania z hľadiska záruk čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) umožňuje posúdiť celkovú dĺžku konania. Ústavný súd preto posúdil v rámci judikatúry ESLP konanie ako celok z hľadísk garantovaných čl. 6 ods. 1 dohovoru a prihliadol na dĺžku konania pred krajským súdom, ako aj dĺžku predchádzajúcich konaní vedených administratívnym orgánom (kanceláriou súdnej rady). Takto stanovená dĺžka rozhodovania o žiadosti sťažovateľa vo veci slobodného prístupu k informáciám je ku dňu rozhodovania ústavného súdu viac ako 3 roky (od podania žiadosti o sprístupnenie 30. októbra 2018, pozn.), čo je *prima facie* ústavne neudržateľné a neprimerané predmetu konania.

19. V okolnostiach danej veci ústavný súd poukazuje aj na rozsudok ESLP vo veci Perhács proti Slovenskej republike z 24. septembra 2020 (na ktorý odkazuje aj sťažovateľ, pozn.), v ktorom ESLP konštatoval porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti primeranosti dĺžky konania vedeného správnym súdom prvého stupňa v trvaní 3 rokov a 3 mesiacov vo veci slobodného

prístupu k informáciám. Pozornosti EŠLP neuniklo, že ak sú lehoty ustanovené vnútroštátnym právom na poskytnutie požadovanej informácie natoľko krátke (8 dní v prvom stupni, resp. 15 dní v odvolacom konaní), naznačujú úmysel zákonodarcu zabezpečiť rýchly a účinný prístup jednotlivca k informáciám, čo zároveň vylučuje, aby bolo akceptovateľné, že nasledujúca fáza preskúvacieho konania pred správny súdom jedného stupňa trvala viac ako tri roky (podobne II. ÚS 518/2021).

20. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého konania od podania správnej žaloby (3. apríla 2019, pozn.) do podania ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že vec sťažovateľa vedená pred krajským súdom nebola prerokovaná v primeranej lehote, v dôsledku čoho bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

21. Pokiaľ ide o ústavnú sťažnosť, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy v súvislosti s časovou dimenziou napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že skutkovým stavom, z ktorého sťažovateľ odvodzuje porušenie označeného práva, je nečinnosť krajského súdu v napadnutom konaní. V systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01).

23. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa právneho názoru ústavného súdu preto nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09).

24. V posudzovanom prípade konanie na krajskom súde vedené pod sp. zn. 6 S 71/2019 stále nie je právoplatne skončené. Ako sťažovateľ uvádza, do úvahy prichádza sekundárne porušenie súdom aj základných hmotných práv, teda aj práva na informácie, ale to závisí od výsledku rozhodovania v prebiehajúcom konaní (v otázke poskytnutia/neposkytnutia/čiastočného neposkytnutia informácie). V dosiaľ neskončenom konaní môže postupom konajúceho súdu dôjsť len k porušeniu

práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. v primeranej lehote, aj keď porušenie tohto práva môže byť aj dôvodom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako to je aj vo vzťahu k akýmkoľvek iným hmotným právam, teda iným než právo na informácie (podobne č. k. IV. ÚS 222/2021-14 z 27. apríla 2021).

25. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa o záveroch nálezu ústavného súdu (II. ÚS 518/2021) v obdobnej veci ústavný súd poznamenáva, že v tam vedenej veci vychádzal ústavný súd z iných podstatných skutočností vo vzťahu k tam zistenému skutkovému stavu veci a celkovej dĺžke konania pred správnyimi orgánmi a súdmi. Takéto osobité okolnosti v prípade sťažovateľa neboli zistené.

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní (jeho aktuálnom bode) konštatuje nedostatok príčinnej súvislosti medzi postupom krajského súdu a sťažovateľom označeným právom, preto tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ nevyhoviel (bod 4 výroku nálezu).

IV.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadosťučinenie

27. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd v nadväznosti na výrok uvedený v bode 1 výrokovej časti nálezu v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi prikázal krajskému súdu, aby v napadnutom konaní, v ktorom nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa právoplatne rozhodnuté, konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

28. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiada. Z citovaného textu vyplýva, že toto zadosťučinenie sa môže, ale nemusí priznať. Takéto zadosťučinenie je namieste tam, kde nie je možné dosiahnuť a dovrieť ochranu porušeného základného práva iným ústavne a zákonne upraveným spôsobom (napr. III. ÚS 278/05, III. ÚS 392/2012, III. ÚS 473/2012).

29. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia aplikoval zásadu spravodlivosti, zohľadnil konkrétne okolnosti prípadu a zároveň sa riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd vychádzal aj z charakteru napadnutého konania v oblasti správneho súdnictva. Miera právnej neistoty sťažovateľa, o ktorého správnej žalobe je kompetentný rozhodnúť správny súd, je tak v napadnutom konaní nepochybne nižšia (napr. II. ÚS 518/2021).

30. Vzhľadom na uvedené skutočnosti deklarovanie porušenia práv sťažovateľa a prikázanie krajskému súdu konať bez zbytočných prieťahov predstavuje dostatočné zavŕšenie poskytnutej ústavnoprávnej ochrany, preto mu požadované primerané finančné zadosťučinenie ústavný súd nepriznal a v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

V. Trovy konania

31. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

32. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Pri prvých dvoch úkonoch právnej služby, t. j. prevzatí a príprave zastupovania a podaní ústavnej sťažnosti, vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2021, ktorá bola v sume 1 163 eur, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2022. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2022 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 193,83 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom v sume 11,63 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 205,46 eur za jeden úkon uskutočnený v roku 2022. Ústavný súd teda priznal úspešnému sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 410,92 eur (bod 3 výroku nálezu).

Pokiaľ ide o ďalší úkon právnej služby – repliku k vyjadreniu krajského súdu z 12. apríla 2022, ústavný súd konštatuje, že neobsahuje nové, resp. ústavnoprávne relevantné skutočnosti, ktoré nie sú obsiahnuté v samotnej ústavnej sťažnosti, preto odmenu za uvedený úkon nepriznal.

33. Priznanú náhradu trov konania je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu